

Má Andrej Martyanov pravdu ve své kritice vládnoucích „elit“ USA?

 zvedavec.news/komentare/2023/01/9512-ma-andrej-martyanov-pravdu-ve-sve-kritice-elit-usa.htm

ANDREJ MARTYANOV je odborník na ruskou vojenskou a námořní problematiku. Narodil se v roce 1963 v Baku v SSSR. Vystudoval Kirovskou námořní akademii Rudého praporu a do roku 1990 sloužil jako důstojník na lodích a ve štábní funkci sovětské pobřežní stráže. Zúčastnil se událostí na Kavkaze, které vedly k rozpadu Sovětského svazu. V polovině 90. let se přestěhoval do Spojených států, kde v současné době pracuje jako ředitel laboratoře v komerční letecké skupině. Často přispívá na blog amerického Námořního institutu. Je autorem knih *Losing Military Supremacy, The (Real) Revolution in Military Affairs* a *Disintegration: Indicators of the Coming American Collapse*. Zdroj.

Má pravdu, nebo ne? Mluví proto, že je „protiamerický“ nebo je „ruský propagandista“?

Rozhodl jsem se k tomu vyjádřit, protože to, co Martyanov popisuje zvenčí, **znám zevnitř**, a tak se s vámi chci podělit o své vlastní postřehy k tomuto tématu.

V USA jsem studoval pět let, od roku 1986 do roku 1991, a v tomto období jsem získal dva tituly: bakalářský titul v oboru mezinárodních vztahů na School of International Service (SIS) na Americké univerzitě a magisterský titul v oboru strategických studií na Paul H. Nitze School for Advanced International Studies (SAIS) na Johns Hopkins University. Během stejných let jsem také pracoval pro několik (velmi konzervativních) think tanků. Následující text je souhrnem mých postřehů z tohoto období i z období následujícího.

Zaprvé, a to považuji za zásadní, tvrdím, že ke generační výměně došlo koncem 80. let, ale vše skutečně začalo prezidentstvím Ronalda Reagana. Dovolte mi to vysvětlit.

Je nepopiratelným faktem, že v minulosti měly americké vysoké školy ve světě velmi dobrou pověst. Právě počet zahraničních studentů přijíždějících z celého světa je dobrým ukazatelem této skutečnosti. A nelze mít solidní univerzitu/vysokou školu/akademii bez solidních, znalých učitelů. Během pěti let, které jsem strávil ve Washingtonu, jsem měl možnost mít učitele s velmi různorodým a zajímavým vzděláním, včetně lidí s následujícími zkušenostmi: (jen několik příkladů, které si nejlépe pamatuji)

- Námořní zpravodajství OSN
- Office of Net Assessment
- DoD (všechny složky kromě námořní pěchoty)
- Bílý dům
- CIA
- Northrop/McDonnell Douglas Corporation (divize YF-23)
- PMC (izraelské)
- GAO

Většina našich učitelů, na rozdíl od akademických pracovníků, měla výuku jako „večerní práci“ (doslova), zatímco přes den pracovali ve svém „normálním/skutečném“ zaměstnání. Dokonce i během války v Perském zálivu jsme měli učitele, kteří přes den plánovali údery na irácké cíle a po večerech přicházeli vyučovat.

Mnohé z nich bych označil za „plukovníky Macgregorova typu“, protože on sám patří k té staré, studenoválečné generaci, která neměla pro „blázný ve sklepě“ žádné využití a jejíž odbornost byla nezpochybnitelná, což se o jejich politice říct nedalo.

A ano, měli jsme také možnost navštěvovat kurzy vedené lidmi ze CIA a DoS. Ale ti jsou zvláštní kategorií, a tady je důvod: většina, ale ne všichni, z lidí, kteří přišli z výše uvedených agentur, neměli na začátku své kariéry vyhraněné názory na SSSR, Rusko nebo ruský lid. Místo toho se nejprve ubírali spíše „technickou“ kariérou a až postupem času si vytvořili názory na Sovětský svaz a Rusy. Řekněme, že člověk kvalifikovaný v radarových systémech by nakonec studoval

sovětské radary a postupně by si vytvořil přirozený zájem o lidi, kteří tyto sovětské radary obsluhovali. Ve většině případů bych názory této generace lidí shrnul takto: silná nechuť k marxismu, komunismu a dokonce i k socialismu (který, upřímně řečeno, většina z nich vůbec neznala), ale bez jakékoli idealizace amerického tubokapitalismu nebo imperialismu, který vnímali dost cynicky jako „děláme to, protože můžeme“ v kombinaci s „přijímáme rozkazy“. Měli také velmi zdravý respekt k profesionalitě svých sovětských kolegů a dost často i skutečnou náklonnost (ne, nedělám si legraci) k ruskému lidu a kultuře. Jedním z mých absolutně nejlepších učitelů byl bývalý zpravodajský důstojník USN, který uměl docela dobře rusky a který byl polského (!) původu. Stali jsme se dobrými přáteli a mohu naprosto potvrdit, že tento člověk byl skutečný rusofil. Neřekl bych, že všichni naši učitelé byli nutně proruští, ale většina z nich považovala za ideologického nepřítele marxistický SSSR, a ne ruský národ nebo kulturu jako takovou.

Žádné #cancelRussia v jejich myslích neexistovalo.

S lidmi ze CIA nebo ministerstva zahraničí to bylo úplně jinak. Domnívám se, že většina (ale pravděpodobně ne všichni) jejich příslušníků si „protisovětskou“ kariéru NEPODMÍNĚNĚ vybrala proto, že byli motivováni nenávisť ke komunismu/SSSR/Rusku, a tak si udělali kariéru tím, že byli „hardlinery“, tj. lidmi, kteří papouškovali jakákoli klišé o Sovětském svazu, ať už byla sebehloupější.

Dodávám, že první generace se většinou vyskytovala na katedrách mezinárodních vztahů, bezpečnostních studií, strategických studií a podobně, zatímco druhá generace se obvykle učila na katedrách politologie nebo vládních studií. V SIS/SAIS jsme jim říkali „politologičtí šílenci“ a moc se s nimi nestýkali. A ano, ti, kteří měli mozek STEM, obvykle přicházeli z oborů STEM, aby ocenili ruské lidi a kulturu, zatímco mezi „politologickými šilenci“ bylo velmi málo typů STEM (proto si vybírali spíše ideologické předměty než ty techničtější).

Ale pak, jak už jsem zmínil výše, přišel Ronald Reagan, který měl na americkou politickou scénu obrovský vliv.

Před Reaganem jste měli paleoliberaly a paleokonzervativce, přičemž ti první měli sklon získávat tituly v oborech jako „mírová studia“, zatímco ti druzí studovali spíše „geostrategické“ obory nebo dokonce vojenské akademie. Pak se stal prezidentem Jimmy Carter a jeho četná selhání a slabosti zajistily triumfální zvolení Reagana. V té době již existovala malá a protivná skupina ideologů, která se časem stala známou jako neoconi. Tito neoconi sice nebyli nijak chytrí, ale byli dost chytrí na to, aby pochopili, že Demokratická strana byla Reaganem rozdrčena a že moc je nyní v rukou GOP. A tak udělali toto:

(Proto)neokonzervativci začali financovat (paleo)konzervativní think-tanky, jako je například Heritage Foundation. Poté jako hlavní sponzoři mnoha think tanků ve Washingtonu nechali zvolit své lidi do představenstva těchto think tanků. Brzy by typicky (paleo-)konzervativní předsedy/předsedy/ředitele těchto think-tanků nahradili skuteční, tvrdí neoconi. Poté byl RIP (=odpočívej v pokoji) pro jakoukoli formu skutečného, tradičního amerického konzervatismu.

Netřeba dodávat, že „stará garda“ (většinou Anglosasové) těmito ideologickými šílenci jen opovrhovala, už jen proto, že byli úžasně nevzdělaní. Ale peníze mluví a v průběhu let byla odbornost nahrazena „tvrdou loajalitou“ a velmi silným ideologickým souzněním s těmi nejhoršími z nejhorších, kterým se dříve říkalo „blázni v suterénu“ (což se týkalo jak suterénu Pentagonu, tak suterénu Bílého domu).

Nyní je zásadní pochopit, jak moc neoconi nenávidí Rusko, což je pro normální lidi poměrně obtížné a velmi neintuitivní. Míra nenávisti neoconů k Rusku se velmi kvalifikuje jako hrubý rasismus nejhoršího druhu.

[Poznámka: Na to upozorňuji nejméně od roku 2008, viz zde: „Jak se NATO díky středověkému pojetí etnicity dopouští další nebezpečné chyby“. A nyní, o PATNÁCT let později, jsem docela zděšen, že se mé předpovědi nyní naplňují před našima očima. Opravdu, upřímně si přeji, abych se mýlil...]

Takové zběsilé smýšlení mohlo existovat mezi některými paleokonzervativci, ale já osobně jsem se s takovými lidmi nikdy nesetkal (alespoň v USA; ve Velké Británii je celá britská vládnoucí třída po staletí niterně rasistická a rusofobní!). Není tedy vůbec překvapivé, že namísto kompetence tito neokonzervativci raději „soutěžili“ v tom, „kdo dokáže být nejvíc protiruský“, a k dosažení tohoto statusu byl JAKÝKOLIV argument – bez ohledu na to, jak je evidentně hloupý – nekriticky považován za platný a legitimní.

Možná se divíte, proč „stará garda“ neudělala nic, aby tuto infekční hnilobu zastavila. A skutečně, někteří se o to pokoušeli, osobně vím o dvou ředitelích think tanků, kteří se o to pokusili, ale byli zrazeni Reaganovou administrativou, která zřejmě zcela náhodou měla zaryté rusofobní rasisty i na velmi vysokých postech. Konečně, toto jsou USA, „nejlepší demokracie, jakou si lze koupit za peníze“, a kde je dolar králem. Jednoduše řečeno, neokonzervativci měli HODNĚ finančních prostředků, mnohem více než paleokonzervativci, a jednoduše si „koupili cestu“ mezi vládnoucí elity USA.

Pak došlo k nevyhnutelnému: když odborně zdatní paleokonzervativci viděli, že jejich instituce a organizace jsou přeplněny nekompetentními ideologickými zrudami, buď se drželi stranou a čekali na odchod do důchodu, nebo prostě rezignovali.

To vyvolalo prudký pokles kompetencí vládnoucí třídy v USA.

Mezitím si liberálové začali uvědomovat, že se jim neokonzervativci vysmívají jako „slabým v obraně“ a v podstatě jako poraženým. Snažili se tedy ukázat, že i oni mohou být stejně „tvrdí“ jako ten druhý. To je něco, co postihlo liberály nejen v USA, ale i v celé zóně A

(včetně celé Evropy). Jednoduše řečeno: liberálové neměli odvahy, statečnost a čest bojovat za své hodnoty, a tak jednoduše podlehlí trendu nastolenému neocony a ošklivý fenomén známý jako „neoliberál“ stále více zcela nahrazoval liberály starého stylu.

Proto se dnes setkáváme s nepěkným pohledem na pseudoliberály, kteří se snaží přetrumfnout neocony.

A stejně jako jejich paleokonzervativní protějšky se i paleoliberálové buď drželi při zemi a čekali na odchod do důchodu, nebo rezignovali.

Někteří, jako například zesnulý profesor Stephen Cohen, se sice vzepřeli a odmítli jít s proudem, ale byli očerňováni, ostrakizováni a nakonec zcela ignorováni. Přesto profesor Cohen až do posledního dechu zůstal historikem a analytikem světové úrovně, věrným svým ideálům a upřímným přítelem Ruska.

Ve veřejném diskurzu však několik „Stephenů Cohenů“ nahradilo mnoho „Eliotů Cohenů“.

Poté to šlo s americkou politikou z kopce.

George H. W. Bush byl pravděpodobně posledním prezidentem „starého stylu“, pak jeden šílenec střídal druhého. Clinton byl totální loutkou neokonzervativců. Stejně jako Dubya. Obama zřejmě nevzešel z tábora neoconů, ale byl tak rychle kooptován, že to na věci nic nezměnilo. A jak všichni víme, Trump sice slíbil „vysušit bažinu“, ale neoconi ho dostali na lopatky za necelý měsíc (když ho donutili zradit generála Flynnna a nechali si od Trumpa a Pence „naservírovat na podnose“ jeho hlavu). Co se týče Bidena, jeho administrativa je čistá, nefalšovaná, stoprocentně certifikovaná neocons s neoliby a různými woke freaks přihozenými pro účely „diverzity“.

Proč na tom záleží? Protože ten, kdo ovládá Bílý dům, ovládá toky peněz, na kterých v realitě americké politiky záleží nejvíce.

Mimochodem, klíčovou roli zde sehrálo 11. září.

Je zcela zřejmé, že 11. září bylo „inside job“ neoconů a že sloužilo jako záminka k zahájení GWOT. Mělo však i další velmi důležitou roli: donutilo každého veřejného činitele v USA, aby si vybral jeden ze dvou táborů:

- Bud'te poslušní a přijměte (smrtelně idiotskou) konspirační teorii Bílého domu, nebo...
- Přijdete o práci, postavení, pověst a příjmy.

Většina z nich překvapivě podlehla a 11. září nakonec „svázalo“ celou vládnoucí třídu USA. Tento typ svazku je typem **svazku zločineckých spolupachatelů**: když padne jeden, padnou všichni, proto ta omerta kolem tématu 11. září, přestože bylo s převahou důkazů a dokonce nade vší pochybnost prokázáno, že 11. září bylo skutečně inside job. Po 11. září byl skutečný dissent z politického diskurzu v USA zcela odstraněn.

Mimochodem, něco podobného se stalo i v Evropě, jen kategorie byly poněkud odlišné. V Evropě (mluvím o skutečné Evropě, ne o „rozšířené“ EU se zahrnutím východní Evropy) byli ve většině zemí skuteční vlastenci. Ano, USA byly starším partnerem, ale existovalo dost politických vůdců, kteří byli schopni říci USA „ne“ a starat se především o své národní zájmy (zde mám na mysli Mitterranda a dokonce i Chiraca). Tuto generaci politiků a rozhodujících činitelů postupně nahradila nová generace aktérů, jejichž celým kariérním plánem bylo bezvýhradně a horlivě sloužit zájmům USA, a to i na úkor vlastních zemí (Macron, Scholz). A i když bych politiky EU nenazýval „neocony“, řeknu, že jsou věrnými, loajálními, služebníky a otroky neoconů.

A stejně jako v USA byli kompetentní a vlastenečtí činitelé nahrazeni ideologickými poskoky, kteří nemají žádné odborné znalosti ani čest, ale které USA podporují jako „věrné služebníky“. Opozice vůči americkému imperialismu v Evropě byla odsunuta na vzdálený okraj veřejného diskurzu.

Tvrdím, že 90. léta byla rokem absolutního triumfu neokonzervativců, kteří zcela ovládli USA i EU.

Jací jsou tedy neoconi ve skutečnosti? Především jsou to **extrémní narcisté**, a jak už to u narcistů bývá, jejich protivné uctívání sebe sama, pocit oprávněnosti a nenávisť k „těm druhým“ pramení z hluboce zakořeněného komplexu méněcennosti (věřte mi, že *věděli*, jak jimi stará generace amerických rozhodovacích orgánů opovrhuje, a *věděli*, že jsou považováni za „blázny ve sklepě“). Takže kromě toho, že to byli rasističtí narcisté, kteří uctívali sami sebe, byli také plní zášti, touhy po pomstě a nezlomné mentality „my vs. oni“...

Také, navzdory všeobecnému přesvědčení, nebyli příliš chytrí (už jen proto, že být skutečně chytrý vyžaduje pokoru a odbornost, což neoconi zcela postrádají). Ve skutečnosti velkou konkurenční výhodou neokonzervativců oproti „staré gardě“ nebyl mozek, ale **drive** (něco jako *tah na branku*, poznámka editora). To je něco, co v historii často pozorujeme: lidé, kteří se skutečně chopí moci, jsou jen zřídka ti nejchytřejší, mnohem častěji vidíte lidi s obrovským ideologickým drivem. Dokonalý příklad? Němečtí nacisté. Jmenujte mi prosím jednoho skutečně vzdělaného a chytrého nacistu! Hitler? Ne. Himmler? Ne. Göring? Ne. Speer lépe, ale ten nebyl moc nacistický. Hess? Ne. Karl Haushofer, Dietrich Eckart nebo Alfred Rosenberg? Pheuleeze! A to ani nebudu rozebírat opravdové pitomce à la Streicher nebo Strasser.

Přesto se nacisté nejen dostali k moci v Německu, ale podařilo se jim (s ostudně malým odporem!) obrátit většinu Evropy na svou idiotskou ideologii nebo genocidní politiku. O síle d'ábelské hlouposti svědčí i to, že o osmdesát let později(!) sjednocený Západ otevřeně sleduje přesně stejnou politiku, jakou prováděli nacisté během své velmi krátké vlády (ukázalo se, že slibovaná „tisíciletá říše“ trvala pouhých 12 let!).

Nakonec musím zmínit ještě jednu věc: **pro americké neocony bylo zvolení Trumpa doslova vzpourou otroků a fackou do tváře.** Trump se sice ukázal být podle všech měřítek podpantoflákem, ale skutečnost, že většina občanů USA byla ochotna dát mu přednost před „neocon & Woke diva“ Clintonovou, byla naprosto traumatizující. Mít naprostou kontrolu nad třemi větvemi vlády, a médii, a akademickou obcí a finančním sektorem dalo neoconům iluzi, že se jim to konečně „povedlo“, a pak jim najednou, a promiňte mi to, občané USA poslali hlasité a upřímné „f*ck you!“ a volili jediného kandidáta, kterého neoconi naprosto démonizovali.

Neoconi a jejich kohorty to vnímali jako rouhání, svatokrádež, naprosto nepřijatelnou „vzpouru poddaných“, a proto se rozhodli, že už nikdy nic takového nedopustí (a všichni víme, co udělali dál).

Závěr je následující: USA čelily dokonalé bouři:

- Sociální model, v němž o všem rozhoduje všemocný dolar.
- Nejmohutnější propagandistická mašinérie v dějinách
- Vládnoucí třída „staré gardy“, která je příliš slabá, zbabělá, zmatená a (relativně) chudá na to, aby se postavila na odpor.
- Nevyhnutelně zkorumpovaný systém jedné strany, který je snadné podplatit.
- Společnost, která nevštěpuje démonický ideologický zápal, v jakém jsou vychováváni neoconi, což z neoconů činí snadnou kořist pro neocony.
- Země a společnost, v níž pojmy „dobro“ a „zlo“ ztratily smysl a byly plně nahrazeny pojmem „moc dělá právo“, a to nejen de facto, jak tomu bylo již po staletí, ale i de iure.

Když k tomu přidáme (mylnou) představu, že USA vyhrály studenou válku, a ještě mylnější představu, že USA vyhrály druhou světovou válku, dostaneme narcistický výbuch, jehož jsme byli svědky v 90. letech. A zde je ironie: „vlastenci“ mávající vlajkami, kteří „podporují

vojáky“, si nikdy neuvědomili, že byli (a stále jsou) využíváni neocony, kteří jsou ve skutečnosti *nejméně* vlastenečtí ze všech politických sil v USA.

11. září a následná GWOT jsou opět přímým důsledkem pseudopatriotického zápalu, který zaplavil americkou společnost jako tsunami (USA před 11. zářím byly velmi, velmi dramaticky odlišnou zemí od USA po 11. září).

To vše je důležité pro pochopení současného postoje neoconů: zatímco se jim podařilo potlačit „vzpouru nevolníků MAGA“, Rusko, které bylo po desetiletí řízeno pravděpodobně nejzkorumpovanější vládnoucí třídou na planetě (imho: od Chruščova včetně Elcina), se najednou také vzbouřilo!

To bylo pro neocony kategoricky nepřijatelné.

Mimochodem, je zajímavé, že zatímco nyní máme nezvratné důkazy o tom, že se Rusko do amerických voleb nevměšovalo, **neoconi téměř instinktivně spojují „vzbouřené nevolníky MAGA“ uvnitř USA a „vzbouřené ruské nevolníky“ venku**. A po pravdě řečeno si dovolím tvrdit, že lid USA a lid Ruska mají úplně stejného nepřítele. Rozdíl je v tom, že politický systém USA, který je skutečně totalitním systémem, nelze rozvrátit zevnitř, ale lze jej velmi dobře porazit navenek (už jen proto, že tento systém je OBOJÍ neživotaschopný – je založen na vykořisťování a imperialismu – a nereformovatelný – protože je ve své podstatě absolutistický).

V zásadě se neokonzervativní pohrdání, nenávist a strach z Ruska nijak neliší od jejich pohrdání, nenávisti a strachu z „dezolátů“. Pro ty, kdo se na svět dívají ideologickým prizmatem „my vs. oni“, jsou všichni „ne-my“ nebezpeční „oni“, které je třeba rozdrtit.

Závěr: Co máme, to máme

Andrej Martyanov má naprostou pravdu – **USA řídí naprosto ignorantští, nekompetentní a vyloženě zlí narcisové. Pro takové lidi není odbornost vůbec žádoucí vlastností, ba naopak, je potenciálně velmi nebezpečná.** Mnohem žádanější je loajalita, která v kontextu neoconů znamená „úplatnost“. Jeden příklad pro ilustraci:

Neokonzervativcům nestačilo, že ovládli americké think-tanky a akademickou sféru. Dokonce i RAND, AEI, CSIS & Co. pro ně byly „příliš děsivé“, proto sami vytvořili takzvaný „Institut pro studium války“, který není institutem a který nic nestuduje, a už vůbec ne války (neoconi mají nulové vojenské znalosti). A nyní se dokonce i ruské (!!!) zdroje odvolávají na „studie“ tohoto „institutu“ jako na něco důvěryhodného. Taková je moc médií.

Což není nijak překvapivé, když se zamyslíme nad tím, jakou odbornost má moderní novinář? V nejlepším případě jsou pouze herci. V horším případě bezradní presstituti.

Martyanov má opět pravdu, drtivá většina politických komentátorů a mluvících hlav čerpá své „znalosti“ o válce z knih Toma Clancyho, hollywoodských propagandistických filmů a chytrého marketingu americké MIC a Pentagonu. Tito novináři umí přinejlepším psát shrnutí, najít „úhly pohledu“, včetně povinných keců o „lidském zájmu“, a mají *přístup*. Nevědí však, a ani je to nezajímá, že tento přístup mají pouze doublepluspoliticky korektní novináři. Většinou nemají vůbec žádnou morálku a je jim to jedno. Jde jim o peníze, o nic jiného. Jediná moje námitka proti termínu „presstitutka“ je, že je velmi nespravedlivý vůči prostitutkám (které přece většinou DĚLAJÍ to, za co dostanou zapláceno!). Bohužel mohu jen souhlasit s francouzským filozofem Alainem Soralem (který je za své názory krutě pronásledován, ale žádná „lidskoprávní“ organizace by se ho nikdy neodvážila bránit, když už, tak ho chtějí lynčovat!), který řekl, že zůstaly jen dva typy novinářů: prostitutky a nezaměstnaní.

To platí pro celou zónu A.

Takže ne, jako někdo, kdo to všechno viděl zevnitř (mimořádně, měl jsem spoustu přátel novinářů, znám i ten svět), mohu jen plně potvrdit to, co Martyanov opakuje stále dokola: **celou zónu A roku 2023 řídí buď neoconi, nebo jejich věrní služebníci, a za posledních 30 a více let došlo k naprosto epickému, historickému, kataklyzmatickému úniku mozků ze západních vládnoucích tříd.**

A ještě jedna věc: nemám radost, že jsem napsal výše uvedené. Upřímně řečeno, kdyby šlo jen o čistě vnitřní záležitost USA, bylo by mi to celkem jedno (jejich země, jejich problém, jejich volba). Ale tato skutečnost je v současnosti největší hrozbou pro celou naši planetu. A naprosto mě děsí, když vidím, jak málo lidí tam venku chápe a uvědomuje si, že Martyanov má naprostou pravdu. A aby bylo jasno, existuje spousta témat, v nichž se s Martyanovem neshodneme, takže nestojím na jeho straně proto, že ho považuji za přítele (což považuji) nebo že je to můj „maître à penser“ (což není pravda). Ne, v této otázce ho plně podporuji, **protože dokud budou USA příslovečnou „opicí s (jaderným) ručním granátem v tlapě“, budou neoconi i nadále představovat existenční hrozbu pro naši planetu. A vzhledem k tomu, že neoconi zcela ovládají zónu A, bude toto riziko s námi tak dlouho, dokud tyto šílence nepošlou zpátky do nějakého sklepa, nebo dokud nevyhodí do povětří celou severní polokouli.**

Is Andrei Martyanov right in his criticism of US ruling “elites”? vyšel 20.1.2023 na thesaker.is. Překlad v ceně 1330 Kč Zvědavce.